

Mese 2.0₈₄

Liska Jan

A Vallás-Kibernetikai Minisztérium támogatásával

És boldogan éltek, ~~míg meg nem haltak~~
miután hajlandóak voltak felnőni

Budapest, 2023.08

Önindítás

A távoli jövőben természetesen már minden tökéletes volt.

Miután a tudósoknak sikerült bebizonyítani az ördög létezését, a dolgok egyszeriben elkezdtek jóra fordulni. Végre lezárulhatott az Infantilizmus Nagy Világkorszaka. Megszűntek a háborúk a párok között, a szülők és gyermekeik között, a tanárok és diákok között, a nép és a politikusok között. Megszűntek a hierarchiák, a parancsolgatás és az engedelmesség, a versengés és az összehasonlítás; és megszülettek a szuverén egyéniségek. Ezzel párhuzamosan helyreállt a Jog intézménye, és nem lehetett többé büntetlenül sérteni az önrendelkezési jogokat, sem rágalmazni, sem uszítani, sem becsmérelni. És legfőképpen megszűnt a felmentések és kifogások és kivételek és kettős-mércék sorozatgyártása, és az emberek végre elkezdtek felelősséget vállalni a tetteikért, a szavaikért, és a gondolataikért.

No persze mindez nem ment azonnal, főleg mert miután sikerült felismerni a gonoszság frekvenciális természetét, bemérni a felharmónikusait, és azonosítani az algoritmusait, kiderült, hogy az emberek többségébe szinte már teljesen betöltött az ördög – sőt sokakban már egyáltalán nem maradt hely a léleknek. És ennek elfogadása bizony okozott némi ellenállást; főleg hogy a hetvenéves kisgyerekek társadalmában amúgyis a hiszti volt az alapreakció minden változásra. Akikben azonban még maradt elég lelki erő, azok végre elkezdtek tudni dolgozni önmagukon, és így kezdetét vehette a Nagy Lelkimunka.

Először tehát a lélektannak kellett újjászülnie, mert a démoni frekvenciákról azonnal bizonyíthatóvá vált, hogy közvetlenül a tudatot fertőzik meg. Az ördög legfőbb ismérvének az bizonyult, hogy nem tűri ha felelősségre vonják; ezért szándékait suttyomban közvetlenül beülteti az emberek agyába, olyan ideg-programokat futtatva, mintha bizony az alany maga akarná az adott célt elérni. A pszichológusok így hamar belátták, hogy amit az emberek addig "én"-nek hívtak az legtöbbször éppen maga a bennük bújócskázó ördög, és talán mégsem vele kéne cseverészniük a pamlagon. Így az addig bevett megértő hozzáállás helyett hirtelen elrántották a figyelmüket a sok beprogramozott sóvárgás, késztetés, kényszeresség, fóbia és függőség analizálásáról; és elkezdtek keresni a lelket odabenn, hogy megtanítsák a valódi ÉN-t önmaga felismerésére, és hogy miként tudja kirakni magából ezeket az elmevírusokat.

Persze az elmefilozófusok azonnal előrukkoltak megint, hogy akkor senki sem felelős a tetteiért hiszen bevan programozva, ám ez a felvetés – egy rövid kaotikus szakasz után – arra a közmegegyezésre juttatta el a társadalmakat, hogy aki lélekszintesen az igenis képes lelkimunkára, vagyis felelősséget tud vállalni minden gondolatáért és cselekedetéért. Aki pedig nem, az definíció szerint robot.

Mivel pedig az is egyértelművé vált, hogy az elmevírusok szavak nélkül is nagyon könnyen ugrálnak egyik emberről a másikra a mentáltérben, és a frekvenciális fertőzések ellen a tudat felvértezése megköveteli az energetikai páncélzat erősítését, a "nyitottság" (együttérzés és empátia) roppant hamar értelmetlenül veszélyes műveletekként lettek azonosítva. Ráadásul az első pár száz évben azért még sokszor elég döcögősen ment a belső vírusirtás, úgyhogy mindenki megtanulta roppant élesen figyelni, a beszélgetőpartnere az előző mondata óta nem kapott-e be valamilyen programot.

Ettől kezdve pedig az emberek már nem alanyokban gondolkoztak hanem a tárgyra fókuszáltak, és végre előtérbe kerültek az *ügyek*. Vagyis az emberek valahára nekikezdték a karma oldásának, és a pletyizés és panaszkodás és önfényezés helyett elkezdődött a cselekvés korszaka. Ahogy pedig az emberek ismét megtalálták az örömet a munkában, és elkezdtek merni döntéseket hozni, egyszeriben megszűntek az önostorozások, a köldöknézegetések, a hibáztatások és a hangulatingadozások; és általában az emberek megszűntek idegbetegek lenni.

Amint ismét átláthatóakká váltak a karma törvényei, és hogy minden tett és szándék visszahat az alanyára, fegyvereket nem gyártott többé senki – és idővel lakatokat és páncélszerekrényeket sem. Még mások magánéletét sem akarta senki bolygatni többé, még fejben sem – saját jólfelfogott érdekében. Az agresszióknak még a fiktív ábrázolására sem vállalkozott többé senki, és általában fikciók iránt sem érdeklődött többé senki sem képen, sem írásban – hiszen fejlődni csak a tények mentén lehetséges.

És ahogy az emberek egyre jobban kezdtek megismerkedni a tudat valódi hatalmával és a folyamatok frekvenciális szemléletével, és elég edzettek kezdtek válni hogy valódi felelősséget vállaljanak az életükért, csakhamar kiderült hogy véletlenek egyáltalán nincsenek. És ahogy egyszer réges régen, az emberek ismét belátták, hogy minden kizárólag annak a következménye hogy ki mit táplál a figyelmével; mit enged és mit nem enged be a tudatába. Ez nem csak a biztosítási szakmákat és a szerencsejátékokat számolta fel a semmibe, de a játékelmélet és a tőzsde világa is hamuba hullt, többé ugyanis nem a többiek potenciális reakciói voltak a cselekvés kiindulópontjai; a tettek belső szépsége lett mérvadó.

Ennél is fontosabb volt azonban, hogy a véletlen fogalmának köddé válásával a mai értelemben vett orvostudomány is végre kámforra lett, hiszen a lelkimunkák nyomán mindenki elkezdte felismerni, hogy a betegségek sem a semmiből jönnek, hanem közvetlen leképeződései a döntéseknek és az elmeállapotoknak. Ezután már többé senki nem akarta hogy az orvosok elpalástolják előle a teste jelzéseit, hiszen mindenki az önismeret legfontosabb útjának látta a fiziológiája visszacsatolásait. Az emberek saját testükkel szakrális viszonyba léptek, és mindennél értékesebbé – szentebbé – vált érzékelni tudni a legapróbb szervi rezdüléseket is.

A testen belül is a legszentebb dolognak az idegrendszert tekintették, ezt a felfoghatatlan csodát, ami pándimenzionális transzformátorként képes volt minden frekvenciát felvenni és átalakítani. Az idegrendszer megbecsülése pedig azzal járt, hogy senki sem volt hajlandó többé fessegetni az idegszálait, hiszen teljesen ellazult állapotban működtek a leghatékonyabban. Emiatt roppant mód igyekezett mindenki nehogy ideges legyen bármitől. És természetesen senki sem akarta többé roncsolni az idegszöveit semmilyen idegméreggel, sem gyógyszerekkel, sem alkohollal, sem kábító sem élénkítőszerekkel. És ahogy idővel egyre jobban kisimultak az idegszálak, a memóriája is bámulatos módon javulni kezdett mindenkinek.

Miután pedig testileg és lelkileg mindenki szépen helyrerázta magát, elképesztő energiák szabadultak fel az építő frekik támogatására, és az önkiteljesítésre. Ahogy lassacskán kitágult az emberek finomérzékelése és egyre élesebbé vált a figyelme, újra kinyílt a mentáltér az emberek előtt, és a tájékozódási képességeik saját életükben és az egymás közötti ügyek rendezése terén is hatványozott szintre emelkedtek. Ha az előző életeikre még nem is kezdtek azonnal emlékezni, az adott leszületés feladatait egyre tisztábban látták maguk előtt, felismerték velükszületett képességrendszeiket, és azok kiteljesítése mentén egyre nagyobb élvezetet leltek a létezésben. Az élet értelmének keresése többé senki számára nem volt kérdés, hiszen befelé figyelve egyre gazdagabban virágzó lelkekké cseperedtek, akik önnön túláradásukban lubickoltak.

Egyszóval az emberek végre belecsaptak a lecsóba, és megtalálták az örömet a fejlődésben.

Szuverenitás

A belső változások természetesen külső változásokat vontak maguk után, hiszen aki meglegelte a békét magában, az békét lelt a többiekkel is.

Először is, mivel mindenki elkezdte megismerni és így megszeretni önmagát, többé senki nem akart híres lenni. Egyáltalán, senkit nem izgatott már mások véleménye, hiszen egyértelművé vált, hogy valódi szuverén egyénekként csak önmaguknak lehetnek mérce mindenben; egyedül a saját lelki hangja tudhatja mindenkinél, neki mi a jó és azt hogyan kell elérnie.

Vagyis megszűnt a dicsekvés, és megszűnt a dicséret.

Nem voltak többé példaképek, és nem voltak többé rajongók.

Megszűnt a kritika és az ítékezés.

Minden megfelelési kényszer, minden szégyen és minden sértődés.

És mivel mindenki bőségesen elég izgalmat lelt saját maga irányításában, többé senki nem akarta a drága idejét mások életére pazarolni – így többé senki nem akart másokat utasíztatni sem. Többé nem volt Nagy Nestvér – csak sok kistestvér. Főleg hogy cáfolhatatlanná vált, hogy már a hatalom-program gyökerét képző irigység és féltékenység progik is csak azokba tudnak installálni, akik annyira lusták hogy még felfogni sem képesek mennyi munka kell egy-egy eredmény eléréséhez. Ezzel párhuzamosan pedig az engedelmességről is egyértelművé vált, hogy élő ember számára elviselhetetlen a vele járó felelőtlenségből és a monotonitásból származó unalom és megaláztatás. Szóval automatikusan megszűnt minden parancsolgatás és minden szolgálkúság.

Aki pedig ráértett a cselekvés ízére, és megértette hogy igazi erő csak a tettekből származik, többé nem akarta hogy mások végezzék el helyette a saját feladatait. Felismerték, hogy az erőtlenség abból származik, ha valaki a kényelmet választja. Egyértelművé vált az is, hogy a természet rendje szerint mindenki személyre szabottan kapja minden feladatát, aszerint ami a leggyorsabb fejlődési utat jelöli ki a számára – amennyiben valóban saját döntésekkel és teljes felelősséggel igyekszik megoldani. Ezért logikus volt, hogy a kéretlen segítségnyújtás és a felelősség-átvállalás mozzanatai radikálisan vissza lettek minősítve: ami az Infantilizmus Világkorszakában erkölcsösnek és jófejségnek minősült – az a Nagy Lelkimunkát követően nem volt más mint boszorkányság és szemétség.

Meg hát az is triviálissá vált, hogy csak az panaszkodik aki igazából nem akarja megoldani a problémáit, sőt eleve a tétlenségből fakadó energiahiányát próbálja a cselekvő emberek

figyelmi kapacitásából kivámpírkodni magának. Ahogy másokon segíteni is csak annak van ideje egyáltalán, aki még el sem kezdte felfogni hogy ő valójában miért van leszületésben.

Ezzel együtt a robotok – vagyis akik úgy döntöttek, hogy nem akarnak fejlődni – nem tűntek el azonnal a társadalmakból. Viszont mivel az ördög programjai származásán primitív algoritmusok, amikben a lüktető *élet* legapróbb jelei sem mutatkoznak, idővel a társaságuk annyira fárasztóvá és unalmassá vált a lélekszintesek számára, hogy elkezdték őket leszeparálni magukról az emberi közösségek. Éppenséggel egyáltalán nem hagyták abba a folyamatos versengést és pöffeszkedést és aggodást és panaszkodást, csak éppen kénytelenek voltak mindezt egymás társaságában csinálni. Felváltva próbálták eltaposni egymást, és nagy empátiájukban egymás helyett megoldani minden problémájukat. És nem egyszerűen magukra nem tudtak figyelni, de a jelent sem fogták fel: vagy épp a múltba révedtek, vagy a jövőt kémsítették. Mindenesetre többé nem jelentettek súlyos hátráltató erőt a valódi lelkek számára. Marginalizálódtak belső kis háborúikkal, és bár egy ideig egyre kétségbeesettebben próbálták felhívni magukra a figyelmet, mindenféle pitiáner bosszúkat forralgatva amiért kutyába se veszik őket; annyira neveségesen kiszámíthatóak voltak, hogy az emberek egy rándítással lesöpörték minden próbálkozásukat. Nemsokára pedig örökre eltűntek a történelem süllyesztőjében.

És ha már így szóba került, a háziállatok tartása is kikopott a világból. Részben mert kiderült, hogy az állatok között is meglepően nagy számban vannak robotok (főként az ember közelében régóta fertőző fajok esetében), és az ő egyhangú társaságukra senki nem volt kíváncsi többé. Másrészt a valódi lélekszinttel rendelkező (ún. erő-) állatok ugyanúgy szuverén egyéniségnek lettek elismerve a madaraktól a négylábúakig mint az emberek, akiket a kiterjesztett önrendelkezési jogok szerint megilletett a teljes önállóság és szabadság. Úgyhogy közös erővel lebontottak minden karámot, beolvasztottak minden ketrecet, az állatkerteket meg, a rabszolgaság többi szívfacsaró emlékével együtt, ledózerolták a picsába.

Azon kevés gyártmány (főleg egyes kutyafajták), aki ugyan mesterséges létezőként eleve nem rendelkezhetett lélekkel, és így belső irányítással és feladatkörrel sem bírt, ám mégis képes volt felismerni mindezt, természetes örömmel állt be szolgálni a lelkeket, hogy ő is részesülhessen a társadalmi hasznosság felszabadító értelméből. Mivel azonban algoritmusok szaporításában senki emberfia nem talált méltó kihívást magának, nem is volt hajlandó foglalkozni senki se tenyésztéssel se "nemesítéssel" se lombikozással, így idővel még ezek a hasznos robotok is teljesen kikoptak az emberek közül. A teljesen menthetetlenül károkozásra programozottakat (mint pl. a vérszívók, legyek, rágcsálók és varjak) a társadalmak közönséges néven férgékként azonosították, és rövidúton kiirtották a világból. Egy idő után mindenki aki maradt pontosan tudta miért van itt és mi a dolga – és azt csinálta is serényen. A méhek gyűjtötték a mézet, a madarak tisztították a teret, az állatok vigyáztak az erdőre, az emberek pedig építették a társadalmaikat – és önmagukat.

Életöröm

Mivel többé senki nem akart villogni mások előtt sem a műveltségével, sem a tájékozottságával, a bölcsészeti tudományok jelentősége gyorsított eljárásban zuhant a mélybe. Ráadásul hamar egyértelművé vált, hogy a művek rendkívüli többsége eleve vagy programok méltatásáról szólt, vagy az alkotójuk elméje volt széjjel fertőzve elmevírusokkal. Ennek mi sem volt egyértelműbb bizonyítéka, mint az életrajzban található magánéleti válságok vagy gyenge egészségi állapot – hiszen afelől senkinek nem volt többé kétsége, hogy aki még ezeket sem tudja egyben tartani annak lila gőze sem lehet a valóság összefüggéseiről. Azon alkotók műveit pedig, akik öngyilkosságot követtek el, azonnali hatállyal megsemmisítették az összes könyvtárból, hogy téveszméik ne fertőzhessenek többé senkit – leszámítva esetenként pár példányt orvostani ló gyanánt.

Sőt, ahogy egyre egyértelműbbé vált, hogy az írást eleve azok találták ki a történelemben, akik lelki eltévelyedésükben vagy eleve kiestek a mentáltérből és nem maradt nekik más tájékozódási pont, vagy nagyon is tudatosan módosítani akarták az utókor emlékezetét egy egy eseménnyel kapcsolatban; az írott anyagokra mind nagyobb óvatossággal tekintettek, és lehetőleg kerülték. Mivel pedig ugyanez a filmekkel kapcsolatban még gyorsabban megállapítható volt, és 99%-ukról teljesen egyértelműen látta mindenki hogy közvetlen vírus-propaganda célokat szolgáltak, alapvetően az Infantilizmus korszakának teljes kultúráját nagy megkönnyebbüléssel kiganézták a fenébe.

MIndezt nagyban megkönnyítette, hogy nemhogy a passzív pihenésre nem vágyott többé senki, de a napi meló után sem érezte senki emberfia hogy azt ki kéne pihennie vagy kompenzálnia valami "jóval". Ennek egyik oka abban volt kereshető, hogy a bérrabszolgaság teljesen megszűnt működni, hiszen nem csak másoknak parancsolgatni lett volna megalázó, de szabad emberekhez méltó módon az sem merült fel senkiben, hogy a szabad idejét bárkinek eladhatná. Szóval a multik nyomasztó világa érdeklődés hiányában teljesen kiürült, és a felelősség-nélküli cselekvés kiábrándító jellege folytán általában a beosztottság létformája is kiment a divatból: a gazdaság egészét szuverén egyéniségek önálló vállalkozásainak együttműködése alkotta.

A másik ok pedig abból következett, hogy az emberek egyre élesebben hallották a belső iránytű sugalmait, így egyre inkább mindenki a saját életfeladatának és képességrendszerének megfelelő hivatásokat választotta, amiben a folyamatos önkiteljesítés felszabadító öröme örökké megújuló lendületet adott a lelkesedésre. És egyáltalán, aki valóban megértette mit

jelent élni, és megszabadult minden ördögi programtól, annak az egész leszületés egy nagy vidámparkká változott. Az alkotás és az építés lelki és szellemi és fizikai formái pedig ezerszer nagyobb örömet okoztak, mint bármiféle haszontalannak tűnő időpazarlás.

A versengéssel együtt értelemszerűen a versenysportok is a semmibe veszttek, hiszen senki nem látta többé értelmét hogy másokkal mérje össze magát, amikor magát teljesnek érezte. Eleve, a beteges méricskélések és a mennyiségi szemlélet egésze fájdalmasan értelmetlennek tűnt fel mindenki előtt, aki egyszer megismerte a minőség mélységeit. És igazából a sportolás intézménye ettől függetlenül is egyre nagyobb mértékben háttérbe szorult. Hamar letagadhatatlanná vált mindenki számára ugyanis, hogy másik vélt fő funkcióját, az egészség biztosítását, sokkal hatékonyabban lehet lelkimunkával biztosítani, a test mindenféle sanyargatása helyett a legapróbb jelzéseinek gondolati háttérét kifürkészve, és a vonatkozó elmevírust kiebrudálva az energiamezőből. Triviálissá vált az is, hogy az elhízásnak vajmi kevés köze van a táplálkozáshoz – és kizárólag a lelki tunyasággal függ össze. Fizikai erőnlétre pedig nem volt külön szüksége senkinek, hiszen a folyamatos cselekvés és építés bőségesen elegendő testmozgást biztosított mindenkinek.

A mennyiségi szemlélet leáldozásával párhuzamosan a materialista tudományok is sokat vesztek életképességükből, hiszen minden sokkal egyszerűbb és szebb lett frekvenciális megközelítésből szemlélve. Az is csakhamar egyértelművé vált, hogy a természet minden alkotóelemében élő szövet, aminek működési logikáját amúgy sem lehet halott dogmákkal megragadni. Hasonlóan a redukcionizmus is elviselhetetlenül unalmassá vált, és senkit nem kötött le többé egyetlen témakör beszűkült kutatása. Újra összemosódtak a határok a zene és a fizika és a kémia és a biológia és a pszichológia között, és az emberek egyben akarták látni a mindent, és a mindenséget átható harmóniát. És ismét megértették, hogy a gondolkodás szótöve miért a *gond*-ból fakad, és nem akartak többé mindig mindent analizálni és szavasítani és elméletekbe csomagolni és filozófiailag alátámasztani.

Amúgyis, miután az emberek saját közvetlen tapasztalataik alapján megbizonyosodtak róla, hogy az ördög nagyon is létezik, teljesen egyértelművé vált, hogy nem csak a vallási dogmák lefektetésért ő a felelős, de az egész tudományos forrongás is eleve az ő mesterkedése kellett legyen. Mivel a felelősségvállalásnál semmit nem gyűlölt jobban, előzőleg nyilván rühelte ahogy a világon minden gonoszságnál azonnal felismerték a patáit. A luciferi felvilágosodás kiobbantásával azonban végre könnyedén elbújthatott a véletlen fogalma mögé, és attól kezdve gyorsított eljárásban tudta pusztítani a világot. Szóval a jövőben leállt a közpénz pazarlása az egyházakra és az akadémiákra is, ami már csak azért is nagy megkönnyebbülést okozott mindenkinek, mert a szuverén felnőttek roppant nehezen viselték, amikor idegenek követhetetlen zagyvaságokra hivatkozva akarták megmondani, hogy nekik mi a jó.

[A tudományok haláltusáját nagyban gyorsította, hogy sikerült elosztatni az ördögi homályt a XX. századi tudománytörténetről, különösen a fizikusi életpályákat illetően, és napfényre került, hogy a legnagyobb tudósok közül sokan akarattuk ellenére éppen a tudomány alapvetéseinek

tévésségét bizonyították. Hogy a dogmákra épített világok önellentmondásba futnak (Gödel), hogy az anyag nem egyszerűen sűrített energia (Einstein), de kifejezetten hullámtermészetű – vagyis frekvencia (de Broglie), hogy a tudat közvetlenül hat az anyagra (Heisenberg), és hogy aki elhiszi, hogy a naprendszer és az élet véletlenül keletkezett, az semmit nem ért a valószínűségi számítás matematikájából (Hoyle).]

Értelemszerűen a mennyiségi szemlélet porba hullásával leáldozott a közgazdaságtan ideológiájának is, mert mindenki számára triviálissá vált, hogy a profit ördögi hajszolása összeegyeztethetetlen az étellel. Ezzel párhuzamosan a spórolás és a kalkuláció félelem-központú elvei helyett a pénz esetében is teret nyert a frekvenciális szemlélet, és az emberek növekedési energiaként tekintettek rá ettől kezdve. Sokkal logikusabbnak tűnt fel ugyanis mindenki számára, hogy mint minden energiát, a pénzt is áramoltani érdemes ahhoz hogy növekedni tudjon, és hogy a vállalkozások fejlődése nem a megtakarítások, hanem éppen a költségek és visszaforgatás mértékével arányos. Persze a munka szeretetéből önmagában is következett, hogy az emberek többé nem fogyasztani akartak (vagyis nem azért dolgoztak, hogy legyen miből jól érezniük magukat), hanem befektetni (tehát, a fejlődés logikája mentén, azért dolgoztak, hogy utána még izgalmasabb munkákat tudjanak elvállalni).

Általánosságban elmondható volt tehát, hogy mindenféle elméleti munkakör és absztrakt szakma felszámolta önmagát, és az értelmiségi létforma kipárolgott a jövő társadalmából. Igazi örömet a többség amúgyis a teljes lényével végzett munkában talált, ahol testi lelki szellemi jelenlétből fakadó, kézzelfogható eredmények születtek. Ezen belül is meghatározó volt a mindenféle tisztító és takarító hivatások társadalmi megbecsültségének hatványozódása. Részben mert egyre szebben kirajzolódott, hogy rendes munkát csak rendezett környezetben lehet végezni – részben pedig ezzel párhuzamosan közvetlenül látható lett, hogy a mocskok és a rohadás az ördögi frekvenciák jelenlétére utal, amiknek alapos kisüvickolása elsődleges érdeke volt mindenkinek.

Építés

A felelősségvállalás központi jelentősége új felismerésre vezetett a tulajdonlással kapcsolatban is: egyértelművé vált a szoros kapcsolat a kettő között. Az élet és a létezés tisztelete együtt járt az anyag és a tárgyak tiszteletével is. Az új tulajdonosi szemlélet törődéssel volt átitatva: a tiszta munkával megszerzett javaik felé az emberek nagy szeretettel fordultak. Magától értetődött, hogy eldobásra szánt termékeket többé senki nem forgalmazott, és a megbízhatóság mellett a javíthatóság is kiemelt szerepet kapott a gyártmányoknál – amit képességei szerint mindenki igyekezett maga megoldani. Mivel a kereskedelemben sem volt senki hajlandó kizárólag a profitra koncentrálni, természetes volt az alkatrészek és a javítási útmutatók elérhetősége mindenhez. Ez pedig szinte önmagában megoldotta a szeméthegek problémáját, bár az Infantilizmus korszakából hátramaradt hulladékszigetek még évszázadokig nyomasztó teherként tornyosultak a világ sok helyén.

Ez az újfajta tulajdonosi szemlélet kihatott az emberek lakhatáshoz fűződő viszonyára is. Ráadásul a szuverenitás iránti igény a társasházakban való életvitelt meglehetősen kényelmetlennek láttatta, hiszen senkinek nem volt kedve fölöslegesen alkalmazkodni másokhoz. Így idővel alapvető feladatának tekintette mindenki hogy családi házakban éljen – amit a lehetőségekhez képest minél inkább maguk akartak építeni, az építő frekvenciáik minél áthatóbb megszólaltatása érdekében. Ebből adódóan a városok rohamos léptekkel kezdtek néptelenedni, és mielőtt amúgyis összedőltek volna a sok ördögi frekvivel átitatott, minden pórusukban rohadó régi belvárosok, természetes ritmusérzéssel kiürültek teljesen. Évszázadokig még a közelükbe sem akart menni senki (mármint a robotokat leszámítva), amíg be nem gyógyult a tér körülük teljesen.

Mondani sem kell, a családi házak építése a jövőben egyáltalán nem volt hátráltatva az állam által – amíg egyáltalán még létezett külön állami apparátus. Eleve a polgárok többé nem az államok tulajdonai voltak, akiket születésüktől kezdve adószámmal tartottak nyilván, és akinek mint debil szülő a porontyának megmondták mikor éhes, mikor fázik, mikor kell orvoshoz mennie, mikor háborúba, mit csinálhat a saját telkén a saját pénzéből, mit alakíthat az autóján, és hova mikor mennivel szaladhat. A mindenféle engedélyeztetések és kérvényezések bürokratikus fojtószelepét leszerelték minden országban, és az állam teljes gázzal azon kezdett dolgozni, hogyan tud minél kevésbé beavatkozni az emberek életébe, és mit tehet a polgárok szuverenitásának és kibontakozásának még teljesebbé tételéért. Ez különösen azután gyorsult fel, mikor a frekvenciális szemléletet ide is kiterjesztve a kormányok belátták, hogy a nemzeti szuverenitás közvetlen következménye a nép szuverenitásának, és minél többet pofázik bele egy állam a magánéletekbe, annál többet pofáznak bele mindenféle külföldi és nemzetek feletti hatalmak az ország belügyeibe.

A nagyon távoli jövőben még az az idő is eljött egyszer, amikor a törvényekben már egyáltalán nem szerepelt tiltás.

Ahogy pedig az emberek egyre kevésbé érezték az állami fojtogatást a nyakukon, és lassanként egyre több joggal rendelkeztek, automatikusan növekedett a társadalom iránt érzett felelősségtudatuk is, és megint teljesen érthetővé vált, régen mért azt hívták idiótának, akit nem érdekeltek a közügyek. Ezért az amúgyis egyre szabadabban felhasználható idejük egyre nagyobb részében küldtek beadványokat a különféle minisztériumoknak – persze nem elvont társadalomfilozófiai értekezések, hanem az ő életüket közvetlenül érintő problémák nagyon is konkrét megoldási javaslatával. Sosem valami ellen cselekedtek – mindig valamiért. Ezen kezdeményezésektől pedig a politikusok kezdték végre megérteni, hogy hogyan és miben is tudják valóban segíteni a népet, és az eleve használhatatlan közvéleménykutatások és szakmapolitikai vitairatok helyett végre biztos talapzatra tudták építeni munkájukat. Egyszóval beindult a dialógus az állam és az állampolgárok között, egyre növekvő kölcsönös tisztelet kíséretében, mígnem az érdemi együttműködés valódi közvetlen örömet nem hozott el minden résztvevőnek.

Béke

Amint az emberek megértették az elmevírusok működési elvét, és hogy miként tudnak fertőzni – tehát hogy hogyan működik a gondolat-beültetés és általában a mentáltér– azonnal érthetővé vált miként születnek a látszólagos semmiből a divathóbortok, az öngyilkosság-hullámok, a tömeghisztériák, és a mindenféle homo- bio- és transzsexuális téveszmék. Ahogy az is azonmód kézenfekvő lett, miként kell az ilyen elmebajokat kirázni az idegrendszerből – már ha valakinek belső igénye támadt kirakni őket magából. Hasonlóan általában a szex-program, a kaja-program, az alkohol és drog-program, a félelem-, kényelem-, figyelemhiány- és hatalom-program, vagy a komplexebb programcsaládokba tartozó mártír-, megmentő-, kiválasztottság-, sőt a kiteljesedett Jézus- és Anya-programok felismerése és kiírtása is egyre könnyebben ment – idővel. Márpedig senki senkit nem siettetett ezügyben – szuverén joga volt mindenkinek eldönteni, hány százalékban adja el a lelkét az ördögnek.

Az is kirajzolódott lassanként ugyanakkor, hogy valójában ezen programok kirakása egymást feltételezi, hiszen amíg az energiamező páncélzata nincs minden oldalról megerősítve, addig mindig beszivárog valami a gyenge pontokon. A teljes jelenlét elérése pedig társadalmi szinten azért eltartott egy ideig, és számos buktatót kellett mindenkinek személyesen átlépnie, hogy stabilan a középponti állapotban tudja tartani magát. De aki valóban elhatározta, hogy teljes felelősséget vállal minden szikráért amit enged átfutni az agyán, annak mind sikerült kilapátolnia magából az ördögöt, és eljutni a valódi szuverenitás és béke állapotába.

A versengés elmevírusának teljes kipusztulását például nagyon sokáig hátráltatta, hogy a nők – a megszokási program nyomására is – elsődlegesen nőként gondoltak magukra, a férfiak pedig (bár kisebb mértékben) férfiként. Ahelyett hogy egyszerűen embernek, egyéniségnek látták volna magukat (Kenough!), és így saját maguk lett volna egyetlen viszonyítási alapjuk, az ördögi programok miatt kényszeresen egy nőt akartak látni még az otthoni tükrükben is. Ez pedig közismerten lehetetlen mennyiségű sztereotip elvárást ránt be magával, aminek súlyát nem csökkentette semmilyen bölcs belátás ezek elvi teljesíthetlenségéről és ormóttan belső ellentmondásairól, hiszen a probléma nem kognitív szinten született – hanem az identitás tengelyében. Hiába látta valaki az eszével hogy nem lehet egyszerre tökéletes anya és feleség és főnök és szakács és takarító (kiváltképp hogy az anya-program már önmagában is hemzsegett az önellentmondásoktól), ez a tény nem mutatott semmilyen kiutat a szorongásból – amíg valaki nem mondott le arról, hogy magára nőként (istenments anyaként) tekintsen. Egy "nő" pedig szükségszerűen versenyzik a "férfiak" elsimerésért, a többi "nő"-vel szemben – és egy "férfi" is elkerülhetetlenül versenyzik a "nők" kegyeiért, megintcsak a többi "férfi" ellenében. Mindezeket a programokat természetesen mind sikerült kitenni idővel, csak épp nem ment egyik napról a másikra.

A másoknak való tetszelgés igényének és az irányítási frekvenciáknak a kipusztulásával aztán – idővel – megszűnt a párkapcsolati hódítások és játszmák kaparó sóvárgással hajtott világa is. Először csupán a mások manipulációjának és a 'praktikáknak' a karmikus következményei váltak nyilvánvalóvá: lett légyen bármilyen palástolt és kifinomult is az egyéni szándékok másokba plántálása, a másik lelkére való homály borítása (a tudomány előtti idők bölcsességét újraélve) egyértelműen boszorkánysággá lett visszaminősítve. Aztán hamar az is kiderült, hogy a boldogtalan párkapcsolatok kivétel nélkül úgy kezdődnek, hogy valamelyik fél a belső csendjét felülírva akaratból lép fel a másik életében: úgymond "kinézi" magának a másikat. Végül arra is fény derült, hogy nem csupán lehetetlen a boldogságot akaratból és tervezetten elérni, de nincs is rá szükség, mert aki eléggé figyel befelé, az frekvenciálisan szükségszerűen a párjához sodródik. Ettől kezdve pedig senki nem akart magának azért párt, hogy betöltsön valamilyen űrt odabenn, hanem ellenkezőleg, a saját teljesség megtalálásának következményeként lett értékelve minden valódi összetalálkozás.

Mindezzel együtt a valódi pár megtalálása – a befelé figyelésen és az intenzív lelkimunkán keresztül – a leszületés egyik központi életfeladataként lett elismerve. Ennek egyik oka az volt, hogy a valódi párok frekvenciális harmóniáiból adódóan többnyire különösen hatékony brigádot alkottak, akik nem csupán egymás hangulatát tudták könnyedén javítani, de képességrendszerük is tipikusan kiegészítették egymást – amiért is önálló vállalkozásaikat gyakran egybeolvasztották családi vállalkozásnak. Ugyan ilyen meghatározó volt hatékonyságuk a lelki munka terén, mert nem csak a másokban bújkáló kisördögöt tudták rendkívül messziről kiszagolni, de sokkal nagyobb esélyük van eltalálni azt a hangnemet is, ami elér a másik lelkéig, és így nem sértődik vérig a szembesítéstől.

Mert a jövőben afelől többé senkinek nem volt kétsége, hogy a megsértődés semmi más, mint a leleplezett programok vész-stratégiája a lélek önreflexiójának elkerülésére.

Nevelés

A gyerekevelés központi témája sem lehetett más, mint hogy miképpen tudják a csemeték felismerni a beléjük bújt kisördögöket, és hogyan tudják kipakolni magukból – esetleg hogy egymást hogyan tudják segíteni ugyanebben a munkában. Mindezt nulla éves kortól még a mentáltérben elkezdtek nekik tanítani a szülők, úgyhogy a gyerekek önállósága az egekbe szökött, és 3 éves kortól alapvetően teljes felelősséggel tartoztak a tetteikért. Többé fel sem merült a szülőknél hogy ők takarítsanak a kicsik után, vagy ők vigasztalják meg őket ha beengedték a kisördögöt. Úgyhogy sem a szülők nem voltak többé a csecsemők rabszolgái, sem a gyerekek a szüleik rabjai.

Természetesen az iskolákban sem versenyeztették többé a nebulókat, az osztályzás intézményének még az emléke is örökre kiveszett a jövőből – ahogy minden olyan szánalmasan szubjektív tantárgy mint a magatartás vagy a szorgalom. A megfelelelt-nemfeleltmeg értékelés mentén haladtak a boldog együttműködéshez szükséges legfontosabb tárgyak tekintetében, amit elsősorban a jogszabályok – az önrendelkezési jogok és a karma törvényei – valamint a nyelvek tanulása határoztak meg. Az elméleti tudás azonban senkit nem érdekelt, mert a cselekvéshez gyakorlati ismeretekre volt szüksége mindenkinek, és csak a mindennapok megértéséhez és aktuálisan felszínre bukkanó jelenségek magyarázatához nyúltak időnként háttérmagyarázatok után.

Természetesen a játékpisztolyok és vizipuskák agyament termékei is kivesztek a forgalomból. Sőt, tulajdonképpen minden típusú játék gyártása leállt, hiszen a gyerekek is ösztönösen részt akartak vállalni a társadalom építésében, és érettségüknek megfelelően mindig a leghasznosabb tevékenységben lették legnagyobb örömeiket. A saját magukról való gondoskodás után elébb a szűken majd a tágan értelmezett házimunkából vették ki a részüket, amíg be nem tudtak kapcsolódni a családon kívüli emberek tevékenységeinek támogatásába is.

Mivel az iskolák is alanyok helyett tárgyban gondolkodtak a jövőben, és lehetőleg minden szubjektivitást felváltotta az objektivitás, a gyerekek is szerződéses viszonyban voltak az iskolával. Ezeket nem csupán saját felelősségre önállóan írták alá, de sokszor általuk jegyzett kiegészítéseket tartalmazott az elvárt képzés kereteit illetően. Magától értetődött hogy szülői értekezleteket sem tartottak soha többé a gyerekek háta mögött, hiszen felelős polgárként részt akartak vállalni minden velük kapcsolatos ügyben. Logikusan az Infantilizmus korszakában használatos 'diák' (szolga) és 'hallgató' kifejezések teljesen használhatatlanná váltak a tanulók megjelölésére.

Mivel a társadalmak alapvető szervező elve az *építés* lett, mind az egyéni lélek és képességek építése, mind a társadalom építése dimenziókban, az oktatás legfőbb keretét az építőipar

szolgáltatta. Az osztályok már általános iskolától kezdve folyamatosan kijártak segédkezni építkezésekre, és saját keretek között is mindenféle építményeken ügyködtek, elébb sárral, vályoggal, szalmával, aztán fával és téglával, majd egyre nagyobb figyelmet igénylő anyagokkal és technológiákkal (amiknek nagy részét most még persze elképzelni sem tudjuk). Ennek a folyamatnak a szerves részeként ismerkedtek automatikusan a kémiával, a fizikával, a biológiával, a matematikával, a gazdasággal és az együttműködéssel. A szuverenitás elsődleges jelentőségéből kiindulva az oktatás központi feladatának tekintette, hogy mindenkit a lehető legteljesebb mértékben felkészítsen leendő saját házának megépítésére.

Szintén ebből a gyakorlati életfelfogásból adódott az iskolákban a szerszámhasználat és a szerszámkészítés témaköre, és általában az öngondoskodás számtalan formájának okítása. Természetesen mindenki maga tudta, hogy pontosan milyen képességeinek a fejlesztésében leli legnagyobb örömét, de a témakörök alapvetően kiterjedtek a takarítás, ételkészítés, ruházkodás, bútorépítés és egyéb háztartási munkálatokra. Ezen belül is az általános iskolákban az egyik legnagyobb szervezőerőnek a fúrók/behajtók visszatérő tantárgya bizonyult. Ezeknek tudatos használata és karbantartása az egymásra épülő iskolaévek alatt végtelen lehetőséget jelentett önmagában, a legkülönbözőbb mechanikai összefüggések elsajátításától kezdve a műanyagok és fémek technológiai jellegzetességein át az elektronika teljes világának megismeréséig. Magától értetődően mindezt teljesen gyakorlati fókusszal, igény esetén saját behajtók építésével az általi végére.

Magyarországon a szuverenitás tisztelete mellett, a magyarok szabadság iránti elkötelezettségét elismerve, büszke ősi lovas nemzetként, kiemelt figyelmet szenteltünk a szabad mozgás önrendelkezési jogának, és annak minél áthatóbb kiterjesztésének. Ezért nem csupán a jogosítvány megszerzése volt része minden iskolai oktatásnak, de értelemszerűen a rollerek és biciklik után az autók működésének és építésének mikéntjei is. A középiskolák egyik szervező elve a szabadság szimbólumának tekintett motorozás és gokartozás volt, amit számtalan istállóban fejlesztettek és teszteltek együtt a tanulók – nyilvánvalóan nem a sebesség primitív fokozásának a céljával, hanem az alkotás és a szabadság örömeinek megéléséért.

Mivel a túláradó életöröm mellett a félelem szinte teljesen kikapott a társadalmakból, sőt alapvetően a programok programjaként azonosították, a 'biztonság' fogalma pedig mindenki számára a különösen-unalmas-börtön jelentéstartományt hordozta, mindezt a szülők sem kifogásolták – nem mintha lett volna beleszólásuk az ivadékaik mit szeretnének csinálni és megteremteni maguknak. Természetesen a sebességkorlátozásokat is azonnali hatállyal eltörölték az utakról, ami ha lehet még tovább csökkentette a balesetek számát: részben mert az oktatásból eredően addigra a vezetési képességek radikálisan javultak, részben amúgyis hatványozottan felelősségteljes volt mindenki, továbbá általában az élet és a többiek őszinte tiszteletéből fakadóan.

Addigis

Hát valahogy így.

A távoli jövőben minden rendben volt, emiatt nem kell aggódnia többé senkinek.

Addig pedig már csak idő kérdése, mikor mérik ki a tudósok az ördögöt. Vagy mikor ébrednek fel a pszichológusok, a beosztottak, a politikusok, a nép, a szülők – vagy legalább a gyerekek.

Persze aki türelmetlen nyugodtan nekikezdhethet már előre is a lelkimunkának: kifüstölni előre egy két könnyebben nyakoncsíphető ördögöt, ismerkedni a lelke hangjával. Vagy egyáltalán szokni a lehetőséget, hogy a belső monológ éppenséggel nem a valódi ÉN, hanem az ördög hangja.

Az is gyorsít a dolgokon, ha valaki számba veszi, mik a félelmei, és elkezd ellenükben cselekedni. Vagy kevésbé fókuszál mások véleményére, kevesebbet versenyzik, és keresi a valódi együttműködést. Ha barátkozik a minőséggel a mennyiség helyett.

Az is sokat segít ha valaki jobban kezd figyelni a testére. Ha kíméli az idegszárait, és többé nem hajlandó frusztrálódni senki emberfia miatt. Ha befejezi az üres kritikát – de leül megírni azt a levelet a minisztériumnak.

Vagy bármilyen formában elkezd több felelősséget vállalni. Picit kevesebb kifogás gyártása, picit ritkább hibáztatása másoknak és a sorsnak. Nem mindig bedőlni a 'véletlen' propagandájának.

Van aki attól érzi jobban magát, ha elkezd több szeretettel viszonyulni a saját tárgyaihoz, és rendet és tisztaságot teremt maga körül. Esetleg belevág valami kétkezi munkába vagy szerelgetésbe, vagy engedi kiteljesedni magát bármilyen irányban. Lehet van akinek sürgősebb hogy végre megalakítsa a saját vállalkozását.

Az is komoly dolog, ha valaki megpróbál kevesebb tervet gyártani. Meg egyáltalán, kevesebbet gondolni a jövőre és a múltra. Megkeresni a jelent – megélni a pillanat örömét.

És az is csodákat tud tenni, ha elkezd az ember jobban tisztelni önmagát – és másokat. Nem segíteni másoknak a saját ügyük megoldásában. Nem ítélkezni mások döntései felett. Vagy

legalább a saját gyerekeink életébe nem állandóan belepofázni – és engedni legalább őket felnőni.

Ahány ember annyi út. Minden lépés számít.

Nincs karmester. Aki önmagán változtat, az a világon változtat.

Akinek amikor jólesik, elindulhat előre.

A jövő nyitva áll.